

„Не, не може. Требва да го махна. Какво ли ще помисли Мишо?“

Зора сгъна портрета, и той изчезна в огъня след другите спомени.

„Що ли не се ожених за него? . . . Горкия! . . . И той като мене нема нищо — късмет най после.“

* *
* *

Некой чукна на вратата.

Влезе, другаря ѝ от детинството — Митя.

— Добър ден, Зоро.

Седна и млъкна.

— Що мълчиш?

— Какво да кажа? Яд ме е на тебе.

— Пак за онзи.

— Онзи!? . . . Ти имаш ли душа, Зоро?

— Не знам.

— Наистина ли ще се жениш за Кременски?

— Чудно ли е?

— Ами Агарев?

— Нали знаеш — не го обичам.

— А тогози обичаш? . . .

— Туй е друго.

— Защо?

— Ще се женя за него.

— Ти сериозно ще се жениш за този? . . . ?

— Моля, моля . . . Вие мислите само художниците и поетите са хора.

— Не е там въпроса. Той ще те затваря, бие . . .

— А вам що ви е?

— И теб не те е срам? Обича я човек с душа, талант. Вдига я в небесата, икони рисува от нея, а тя . . . Ти не знаеш, какво бждаще те чакаше с него.

— Трай, коню, за зелена трева. Не съм толкова сантиментална.

— И мислеш, ще бждеш щастлива с твоя Кременски, а?

— Щастие . . . ветър . . .

Митя стана,

— Сбогом, Зоро!

— Ще дойдеш утре?